

Progresivní nihilismus [konec 60. let?]

/zápisy při rozpadu osobnosti/

[Vážený pane doktore]

Vážený pane doktore,

kdokoli a kdykoli se mě ptal na mé jméno, odpověděl jsem: „Jmenuji se Milan Koch.“

Tak jak mně bylo řečeno. Na toto jméno slyším, někdy nerad, už ze zvyku na něj slyším. Proto vždycky takto odpovídám a nevím, co mé jméno znamená pro někoho, kdo o mně nic neví. Nikdo o mně nemůže také nic vědět, neboť já o sobě nevím zhola nic, až na pár maličností, které se druhým musí nutně jevit úplně jinak než mně.

V občanském průkazu je mé jméno již téměř nečitelné.

Jméno pro mě nic neznamena... mé jméno... kde je mé jméno? Nedokážu se mu přizpůsobit.

V koncentráku dávali lidem číslo /a to bylo jednodušší, žádná oklika/. V pravěku i v době blíže k našemu století si člověk musil jméno získat, potom obhájit a dnes ti je přidělí, ani nemrkneš, a ty, jsi-li normální, bojuješ s výfukem společnosti --- dokud „dokud“ ona společnost neuzná ve své kartotéce rychlejší než zvuk z té přemíry za vhodné něco s ním učiniti; dokud tvé falešné jméno nevezme na vědomí. Na co čekají ty zástupy?

V různých situacích bych se chtěl jmenovat různě. Navymýšlel jsem si plno jmen, které by mně sedly... sedly jen na okamžik. Většinu jsem jich zapomněl, a nechci vzpomínat, neboť by mě vydráždily k nesmyslnostem. A těch přezdívek co jsem měl... vždy jen jednu, podle toho, v jaké skupině neznámých lidí jsem byl nucen žít.

Nemohu naleznout pro sebe jméno, které by hovořilo o všem, co je ve mně, nebo alespoň aby se stalo nějakou tou orientační značkou, která by ukazovala ven z mého chaosu.

Mnoho lidí neví, jak se jmenuje. Mnoho lidí bere své jméno za samozřejmost. Některým stačí, zaslechnou-li v tramvaji to je ten a ten a jsou spokojeni, vidí v tom celou svou existenci, zakládají si na jménu – které je věhlasem, protože se domnívají, že nežijí nadarmo – jméno je pro ně všechno --- podepisují se, kde se dá, představují se i tam, kde je to zbytečné – musí slyšet své jméno, své kroky, aby se přesvědčili o své moci – v novinách hledají své jméno a ukazují je, když je naleznou v té záplavě jiných jmen, svým bližním, svým nejbližším, kteří pro jejich jméno zapomínají na své. Někteří lidé si namlouvají, že jsou známí, a vrývají svá neuskutečnitelná jména do zdí starých hradů, jsou posedlí po jménu. Někteří chtějí, aby jméno za ně dělalo zázraky. Jiní si myslí, že jsou jméno. Člověka by měli pojmenovat až po smrti. Jsou frajeři, kterým je všechno jedno a jméno je jim tuplem lhostejné.

Nic z toho nedokážu. Neuznávám svoje jméno, svoje přezdívky, svoje podezdívky, i když je to třeba některým lidem líto.

Ničím jsem se o své jméno nezasloužil, proto jej odhazuji mezi nebarevné kovy. Chci být nikdo. Všechno na ničem nic nezávislé.

Kdy jsem se narodil, mi není dodnes jasné. Dokumenty tvrdí určitou skutečnost, ale nemusí mluvit pravdu, protože jsou moc osekane tlačenicí a velkými rozpaky z nekonečných možností. Šťastní lidé, kteří věří, že jim je tolik a tolik. /Těžko říct, jestli jsou šťastni natolik./ Vlastně i já bych mohl odhadnout svůj věk, kdybych nebyl rozptýlený. Občas zapomínám na těch několik číslic nic neříkajících, bez citu krasopisně pohozených na rodném listu, jejichž inkoust je už rozmazán vodou a oddrolen časným překládáním; tohoto hovězího listu /1

pro zvíře určené na porážku.

Není důležité, kdy jsem se narodil, vůbec to není důležité – není to důležité ani pro ostatní, především pro ně to není důležité, protože jsem úředně prohlášen za narozeného. Sám sebe pokládám za osobu několikrát vstalou z mrtvých.

Pro mne není důležité, kdy jsem se narodil, ale kdy zemřu.

Jsem Čech, cítě s Čechy; miluji svoji domovinu, nikoliv svoji státní příslušnost. Křtěn jsem byl v kostele, aniž bych k tomu dal souhlas. Duší lnu ke staré Indii, velice silně miluji askezi, poustevníky – jednou bych chtěl být popem, podruhé vášnivým katolíkem, jindy zas buddhistou, láká mě židovské náboženství, Egypt mě láká, láká vždy všechno zašlé. Miluji stojky i stoiky, ale nedokážu stojku a nedokážu být stoikem. Ó Sokrate! Srdce mě táhne do Států za mou velikou láskou; občas zatoužím po Francii, po africké džungli, po rudé Číně, chtěl bych být indiánem nebo Eskymákem; nebo zlatokopem a vykopat hrob kosmonautům, nebo nějaký poklad, v němž by byly knihy osvětlení.

Také jsem chtěl být slavným chemikem – lékařem a vyléčit jednou provždy rakovinu. Toho jsem se ještě nevzdal, i když už si nehraju se zkumavkami a nepíšu po zdech bláznivé vzorce. Rakovina je vyléčitelná, ale ne vědou. Nevěřím Mendělejevově periodické soustavě prvků, nevěřím zákonu o zachování hmoty a energie atd. Credo quia incredibile!

Nejsem v žádné politické organizaci; a nebyl jsem v žádné, mimo snad dětské koncentrační tábory PO = ČSM. Dnes již nemůžu vstoupit do žádného šuplíku, kde bych se zadusil, nemůžu vstoupit do žádné organizace, do žádného spolku požárníků, do žádné strany, na to jsem moc velká vzducholod'.

Nevydržím na jednom místě, tajemnou silou jsem hnán k tečce za obzorem, a to kdoví jestli. Nic mě nedokáže upoutat nastálo, nikdo mě nedokáže upoutat nastálo, ani Bůh, který se vždycky objeví odněkud zpoza rohu a na okamžik se producíruje přede mnou --- ztrácí se neznámo kam.

Obsah

[Vážený pane doktore]	1

Tento soubor je volně k užití pro osobní a studijní účely. Komerční šíření zakázáno. Další texty z pozůstalosti Milana Kocha a ediční poznámku naleznete na stránkách Libri Prohibiti www.libpro.cz. Pokud jste v těchto textech objevili nějakou chybu, prosíme, obraťte se na editora e-mailem ondra.hornik@gmail.com.

Tento výstup vznikl v rámci zastřešujícího projektu »Paměť jazyka, svědectví literatury: analýzy literárního a lingvistického prostoru napříč žánry a kontexty«, projektu »Příprava vydání díla Milana Kocha« řešeného na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy z prostředků Specifického vysokoškolského výzkumu na rok 2016.

© Milan Koch, 2016

© Bc. Ondřej Horník, student Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, 2016